

Пролог

Ніч, на яку їм випало виконати священний наказ, була на-
прочуд тиха.

Фарід, наймолодший із чотирьох виконавців, згодом згадував, що тоді навіть жоден пес не забрехав. Їх огортала тепла ніч, майже не відчувалися подмухи вітерцю з пустелі. Треба було почекати, поки стемніє. Сюди, далеко від Алжира, від місця зустрічі біля касби Дар-Азіза, їх привезло старе авто з нікудишніми ресорами. Довелося двічі переривати поїздку. Перший раз — на пів дорозі, щоб замінити ліве заднє колесо. Фарід, що ніколи не бував за межами столиці, сидів на узбіччі, у тіні кам'яної брили, і з подивом споглядав контрастні відтінки краєвиду. Порепана й потерта шина луснула, коли машина проминала Бу-Сааду з півночі. Багато часу згаяно на те, щоб відкрутити заіржавілі гайки й поставити нове колесо. З негучної розмови своїх супутників Фарід зрозумів, що вони запізнюються, а тому й не встигнуть десь зупинитися й попоїсти. Нарешті авто рушило, та перед самим Ель-Кведом заглух мотор. Більш ніж за годину вдалося знайти причину лиха і сяк-так зарадити. Їхній ватажок, блідий чорнобородий тридцятиліток із палючими очима, які бувають тільки в тих, що живуть за покликком Пророка, люто шипів і підганяв водія. А той упрівав над розпеченим двигуном. Невідомо, як його звати

й звідки він. Через конспірацію не годиться про таке розпитувати.

Він також не знав, як звати цих інших.

Знав лише своє ім'я.

Вони поїхали, коли вже стемніло, маючи з собою тільки питну воду. Ніяких харчів.

Отже, була дуже тиха ніч, коли вони нарешті добралися до Ель-Кведа. Зупинилися в лабіринті вуличок біля ринку. Щойно вийшли з автомобіля, той зник. Натомість із п'ятми вигулькнув п'ятий з ліку чоловік і повів їх далі.

Поспішаючи разом із рештою виконавців у п'ятмі незнаного міста, Фарід уперше серйозно задумався про те, що незабаром станеться. Його рука раз у раз дотикала ножа зі злегка викривленим лезом, вставленого в піхви й схованого в кишені халата.

Першим про чужоземців заговорив із ним рідний брат — Рашид бен Мегіді. Теплими вечорами вони сиділи на даху батьківської оселі й дивилися на мерехтливі вогні алжирської столиці. Уже тоді Фарід знав, що брат завзято бореться за те, щоб Алжир перетворився в ісламську державу. У ній додержують тільки тих законів, які прописав Пророк. Щовечора Рашид наголошував, як важливо вигнати закордонних зайд із країни. Спочатку Фарідові лестило, що старший брат знаходить для нього час на розмови про політику, далеко не в усьому зрозумілі. А згодом стало ясно, що причина тратити стільки часу зовсім інша, ніж лестощі. Рашид хотів, щоб сам Фарід залучився до вигнання чужоземців.

Було це більш ніж рік тому. А нині разом з іншими чоловіками в чорному, йдучи темними вузькими вуличками, де застоялося душне нічне повітря, Фарід виконує Рашидове бажання. Треба позбуватися зайд. Але їх не конво-

юватимуть до портів і летовищ. Їх убиватимуть. І тоді ті, що мали б сюди приїхати, волітимуть залишатися вдома.

«Ти виконуєш священний наказ, — не раз повторяв Рашид, — на радість Пророкові. Заслужиш світле майбутнє, якщо разом із нами переінакшиш цю країну так, як йому до вподоби».

Фарід помацав ножа в кишені. Дістав його від Рашида вчора ввечері, коли вони прощалися на даху. У цього ножа дуже гарне руків'я зі слонової кістки.

Вони зупинилися, дійшовши до передмістя. Вулиці виходили на майдан. На безхмарному небі сяяли зірки. Гурт крився в тіні довгого мурованого будинку із заштореними вікнами, за крамничками, зачиненими на ніч. По той бік вулиці стояла велика кам'яна вілла, оточена високою залізною огорожею. Чоловік, який привів їх сюди, безшумно щез у темряві. Знову їх четверо. Тут панує тиша. Фарідові таке ніколи не траплялося. У столиці не буває такого безгоміння. За всі свої дев'ятнадцять років він ні разу не зазнав чогось подібного.

«Навіть собак не чути, — подумав він. — А вони ж мали б бути десь тут, у темряві».

У кількох вікнах вілли ще світилося. Вулицею проторохтів автобус, тьмяно присвічуючи фарами. І знову залягла тиша.

В одному з вікон згасло світло. Фарід спробував визначити, котра година. Либонь, пів години тут проминуло в чеканні. Дуже хочеться їсти, бо із самого ранку в роті й ріски не було. Воду у двох пляшках уже випито. Але не годиться просити. Це розсердило б ватажка. Тут люди виконують священний наказ, а цьому шмаркачеві води закортіло.

Стемніло ще одне вікно. А зразу за ним і останнє. Віллу оповив морок. Вони й далі чекали. Тоді ватажок дав знак,

і весь гурт перебіг вулицю. Біля хвіртки спав сидячи старий сторож із дерев'яним ціпком у руці. Розбудивши дідка стусаном ноги, ватажок підніс ножа йому під очі й шепнув щось на вухо. Навіть у слабкому вуличному освітленні було видно, що у стариганових очах зблиснув страх. Сторож звівся й пошкутьгав геть на негнучких ногах. Хвіртка тихенько скрипнула, коли вони відчинили її і прослизнули в сад. Тут сильно пахло жасмином і ще якимсь духмяним зіллям, що його Фарід упізнав, але не пригадав назви. Досі стояла тиша. Поряд високих вхідних дверей будинку висіла табличка з написом «Орден сестер-християнок». Фарід задумався, що б це могло означати. І враз відчув на плечі чийось руку. Він здригнувся. Ага, це ж ватажок доторкнувся. І вперше обізвався — так тихо, що навіть нічний вітерець не почув би сказаного.

— Нас четверо, — шепнув він. — У будинку також четверо. Всі вони сплять порізно в кімнатах обабіч коридору. Це старі люди, вони не боронитимуться.

Фарід глянув на двох своїх співучасників, що стояли поруч, на кілька років старших від нього. Звідкись узялася певність, що ці молодики вже не вперше в такому ділі. Це тільки він новак. Однак юнак не знітився. Адже Рашид переконав, що все це робиться задля Пророка. А ватаг дивився на Фаріда так, наче читав його думки.

— У цьому будинку живуть чотири жінки, — додав він. — Це чужоземки, які відмовилися добровільно виїхати з нашої країни. І тим самим вибрали смерть. До того ж вони християнки.

«Я маю вбити жінку, — майнула Фарідові думка. — Про це Рашид і не обмовився».

Тут може бути тільки одне пояснення.

Це дрібниці. Вони нічого не змінять.

А тоді вони забралися до вілли, легко відімкнувши вістря ножа замок вхідних дверей, у темряві та задусі за-світили ліхтарики й обережно рушили вгору широкими сходами. У коридорі на другому поверсі зі стелі звисала тільки одна лампочка. Було й далі дуже тихо. Вказавши пальцем на двері чотирьох кімнат, ватажок кивнув. Молодики вийняли ножі. Фарід знав, що тепер не можна вагатися. Рашид сказав, що все треба робити дуже швидко. Ні в якому разі не дивитись у вічі. Треба глянути на горло й зразу різати — твердою і рішучою рукою.

Згодом Фарід небагато міг пригадати з того, що сталося. Здається, ця жінка, що лежала під білим простирадлом у постелі, була сива. Він не розгледів її у тьмяному світлі, що сочилося знадвору. Жертва прокинулась, як тільки Фарід стягнув із неї простирадло. Не встигла крикнути, навіть утямити, що діється, — він одним махом підрізав їй горло й прудко відступив на крок, щоб не обляпатися кров'ю. Тоді обернувся й вийшов у коридор. Усе це тривало менш ніж пів хвилини. Щось у юнаковому нутрі цокотливо відлічувало секунди. Нападники вже мали відійти, аж тут один із них стиха гукнув. На мить ватажок застиг, ніби не знав, що робити.

В одній із кімнат ночувала ще одна жінка. П'ята з ліку. Не мала б там бути. Напевно, приїхала в гості.

Але вона теж чужоземка. Це розпізнав чоловік, що зауважив її.

Ватажок увійшов до кімнати. Ставши за ним, Фарід побачив скулену на ліжку постать. Її страх викликав нудоту. На сусідньому ліжку лежала мертвячка. Простирадло просякло кров'ю.

Ватаг вийняв ножа з кишені й підрізав горло цій п'ятій.